

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117231396
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:6117231396.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: U., právne zastúpeného X., proti žalovaným: 1/ Q., 2/ H., obaja právne zastúpení spoločným právnym zástupcom Q., o zaplatenie 837,78 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 11. januára 2019, č.k. 18C/7/2018-220, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - zamietajúcej časti (výrok III.) a v závislej časti o trovách konania (výrok IV.) **p o t v r d z u j e .**

Žalovaní 1/, 2/ **m a j ú n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozhodnutím, súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 107,53 eur titulom dohodnutých úrokov z omeškania v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. konanie o zaplatenie istiny vo výške 834,78 eur, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.09.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.10.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.11.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.12.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.01. 2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.02.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.03.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 od 11. 04. 2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.05.2015 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 6,78 eur od 11.10.2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 36,00 eur od 11.11. 2014 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 36,00 eur od 11.12.2014 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,00 eur zastavil. Výrokom III. v prevyšujúcej časti t.j. o zaplatenie sumy 440,- eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky žalobu zamietol. Výrokom IV. rozhodol, že žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50,58 % s tým, že o ich výške súd rozhodne samostatným uznesením. Výrokom V. rozhodol, že o vrátení pomernej časti súdneho poplatku rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zo strany žalovaného zaplatenia sumy (po zmene žaloby) 837,78 eur s príslušenstvom z titulu neuhradeného nájomného. Domáhal sa tiež nároku na zaplatenie 440,- eur titulom úhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ako aj náhrady trov konania. Podaním z 23.11.2018 žalobca zobral žalobu o zaplatenie sumy 834,78 eur, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od

11.09.2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.10.2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11. 11. 2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.12.2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.01.2015 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.02.2015 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.03.2015 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.04.2015 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 84,00 eur od 11.05.2015 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 6,78 eur od 11.10.2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 36,00 eur od 11.11.2014 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 14,05% ročne zo sumy 36,00 eur od 11.12.2014 do zaplataenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,00 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 169,69 eur späť a žiadal, aby súd v tejto časti konanie zastavil z dôvodu, že žalovaný 1/ v deň podania odporu proti platobnému rozkazu pohľadávku v tomto rozsahu žalobcovi zaplatil na jeho účet. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť. Žalobca v spore uplatnil svoj nárok z jedného právneho titulu, z jednej zmluvy. V jednom konaní, v jednom žalobnom návrhu a paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky sa má poskytovať jednorázovo a len jeden krát vo výške 40,- eur, ktorú sumu žalovaný 1/ už žalobcovi uhradil. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 28Cb/154/2014 v ktorom bolo poukázané na rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. II ÚS 2221/2007. Žalobca má teda nárok len na zaplataenie sumy 1 x 40,- eur s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia aj na celkové konanie žalobcu, ktoré bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom. Aktuálny stav vyvolal sám žalobca. Ani v rámci mimosúdnych rokovaní nebol žalobca ochotný jednať, chce z toho získať len ďalšie finančné prostriedky. Ak si aktuálne dovyučtováva príslušenstvo vo výške 0,05% úroku z omeškania za každý deň omeškania, na jeho zaplataenie nemá nárok aj z titulu toho, že ho žalobca uplatnil až teraz a toto príslušenstvo je premičané. Žalovaný 2/ tiež uviedol, že v oblasti realít už podniká viac ako 10 rokov, firma mala prenajatých desiatky kancelárií, resp. nebytových priestorov, nestretol sa s však s takýmto konaním ako má žalobca, nikdy nebol problém ukončiť nájomný vzťah, odovzdať priestory a kľúče. Praktiky žalobcu sa mu zdajú byť úžernícke, niekoľkokrát telefonicky, mailom aj listami sa žalovaní 1/ 2/ pokúšali o súčinnosť, na čo sa žalobca zaviazal aj v zmluve. Na listy nikdy nedostali od žalobcu žiadnu odpoveď. Keď s ním telefonovali, boli to vždy výhovorky, že ide o chybu, že pracovníčka je na materskej dovolenke a faktúru preto žalobcovi vždy vrátili s písomným zdôvodnením prečo nebola uhradená, nikdy nedostali žiadnu odpoveď. Aj po vydaní platobného rozkazu sa snažili o mimosúdnu dohodu, nebolo to možné, žalobca sa zatajoval, nebolo možné si so žalobcom dohodnúť stretnutie.

3. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Aktívna a pasívna legitímácia strán sporu je daná, nebola v konaní spornou. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že strany sporu uzavreli Zmluvu o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej vzniklo žalovanému 1/ oprávnenie užívať nebytové priestory patriace žalobcovi resp. jeho právnenmu predchodcovi určené v zmluve, ale aj povinnosť platiť dohodnuté platby. V čl. V ods. 5.1. Zmluvy o nájme nebytových priestorov sa dohodli, že nájomné za prenajaté priestory je stanovené dohodou vo výške 70,- eur za kalendárny mesiac plus DPH. V čl. V ods. 5.2 predmetnej zmluvy sa strany dohodli, že nájomné bude hradené nájomcom v mesačných splátkach, pričom jednotlivé splátky sa platia za príslušný kalendárny mesiac a sú splatné vopred vo výške 70,- eur mesačne plus DPH a to vždy do 10. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, za ktorý sa vykonáva úhrada splátky nájomného. V čl. VI ods. 6.3 predmetnej zmluvy sa strany dohodli na výške zálohových platieb za služby, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním nebytových priestorov vo výške 30,- eur za jeden kalendárny mesiac. Zmluva o nájme nebytových priestorov bola uzatvorená na dobu určitú od 09.05.2013 do 31.05.2014. Nakoľko nájomca užíval predmet nájmu aj po skončení nájmu, v zmysle § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa predmetná nájomná zmluva obnovila za tých istých podmienok. Bolo nesporné, že žalovaný 1/ po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu časť pohľadávky v sume istiny 834,78 eur titulom neuhradeného nájomného a príslušenstva úroku z omeškania vo výške 358,47 eur a trov konania v sume 169,69 eur dňa 25.01.2018 žalobcovi na jeho uhradil. Predmetom sporu po úhrade časti pohľadávky žalovaným 1/ ostala tak suma 107,53 eur titulom v zmluve dohodnutých úrokov z omeškania a suma 440,- eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti uplatnených úrokov z omeškania v sume 107,53 eur. Posúdil, že medzi stranami sporu bol založený záväzkovo-právny vzťah podriadený úprave Obchodného zákonníka, kde sa výška úrokov z omeškania spravuje predovšetkým dohodou strán. Výška úrokov z omeškania, ktorú si strany dohodli v zmluve má

prednosť pred zákonnou výškou úrokov z omeškania. Podľa § 369 ods. 1 Obč. zák., ak je dlžník v omeškanií so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia. Podľa článku V. bod 5.3 zmluvy o nájme sa zmluvné strany dohodli, že v prípade oneskorenia nájomcu s úhradou nájomného, s úhradou za služby spojené s užívaním prenajatých priestorov a s úhradou zálohovej platby a faktúry obsahujúcej vyúčtovanie nákladov o viac ako 14 dní, je prenajímateľ oprávnený účtovať nájomcovi dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,05% z neuhradenej sumy za každý deň omeškania a to od prvého dňa, keď sa nájomca dostal do omeškania. V zmysle uvedeného má potom žalobca nárok na zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,05% z neuhradenej sumy za každý deň omeškania a pokiaľ žalovaní doposiaľ na úroku z omeškania ku dňu 25.01.2018 žalobcovi uhradili tento úrok v sume 358,47 eur a žalobca mal k 25.01.2018 nárok na úroky z omeškania v sume 466,- eur, je nárok v sume 107,53 eur dôvodný. Žalovaní 1/ a 2/ namietli premlčanie. Je zrejmé, že podľa § 397 Obč. zák. je premlčacia doba štyri roky a v časti úroku z omeškania uplatneného vo výške 0,05% denne zo sumy 84,- eur od 11.09.2014 do 25.01.2018, zo sumy 84,- eur od 11.10.2014 do 25.01.2018 a zo sumy 84,- eur od 11.11.2014 do 25.01.2018 tým, že žalobca v tejto časti rozšíril žalobu až podaním z 26.11.2018 lehota 4 rokov uplynula. Súd sa však stotožnil s právnym názorom žalobcu, že žalovaný 1/ úhradou časti svojho záväzku, teda úhradou istiny v sume 834,78 eur a časti úrokov z omeškania v sume 358,47 eur dňa 25.01.2018 s poukazom na § 407 ods. 3 Obč. zák. tým, že plnil čiastočne svoj záväzok, má toto jeho plnenie účinky uznania zvyšku dlhu. Súd mal za to, že žalovaný záväzok, ktorý existoval ku dňu 25.01.2018 uznal. S poukazom na uvedené mal súd za to, že nárok je v časti sumy 107,53 eur dôvodný, preto žalobe v tejto časti vyhovel. Zároveň sa žalobca žalobou domáhal aj nároku vo výške 440,- eur titulom úhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Tvrdil, že predmetom upomínacieho konania bolo spolu 12 pohľadávok a nárok vo výške 40,- eur predstavuje náhradu nákladov spojených s uplatnením jednej pohľadávky. V konaní nebolo sporné, že sumu 1 x 40,- eur žalovaný 1/ žalobcovi dňa 25.01.2018 zaplatil. Sporným ostal nárok na zaplatenie zvyšnej sumy 440,- eur ako 11 x 40,- eur. Súd žalobcovi nepriznal právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 11 x 40,- eur, ktorú si žalobca uplatnil za každú jednu faktúru. Žalobca svoju pohľadávku uplatnil jedným návrhom na vydanie platobného rozkazu. Uvedená paušálna náhrada podľa názoru súdu predstavuje príslušenstvo pohľadávky a má kryť výdavky veriteľa spojené s uplatnením pohľadávky určené fixnou sumou. Nejde tak o sankciu za nezaplatenie každej faktúry, z ktorej si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie. Výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky je stanovená v sume 40,- eur, a to bez ohľadu na dĺžku omeškania a je jednorazová. Je zrejmé, že si žalobca pohľadávku voči žalovaným 1/ a 2/ uplatnil ako súčet jednotlivých čiastkových dlžných súm jednorázovo a spoločne. Kvantitatívna zložka uplatnených nárokov v podaní nie je pritom rozhodujúca, smerodajné je množstvo uplatnení. Poukázal na dôvodovú správu k § 2 nar. vlády č. 21/2013 Z.z. tiež rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. II ÚS2221/2007. S poukazom na uvedené, ako aj na zásadu poctivého obchodného styku (§ 265 ObZ) súd v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd konanie o zaplatenie istiny vo výške 834,78 eur, úroku z omeškania v špecifikácii v zmysle späťvzatia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,00 eur podľa § 144 a 145 CSP zastavil. Nerozhodol o zastavení konania v časti žalovaným už zaplatených trov konania v sume 169,69 eur, túto nespornú skutočnosť zohľadní vyšší súdny úradník, ktorý bude samostatným uznesením rozhodovať o konkrétnej výške priznaného nároku žalobcu na trovy konania podľa výroku IV. rozsudku rovnako ako aj o vrátení pomernej časti žalobcom zaplateného súdneho poplatku z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby (výrok V. rozsudku) a to v súlade s aktuálnym znením zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

4. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 zák. č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, § 1, § 261 ods. 1, § 265, § 324 ods. 1, § 340 ods. 1, § 365 ods. 1, § 369 ods. 1,2, § 369c ods. 1, § 387 ods. 1,2, § 397, § 407 ods. 1, § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca sa v spore domáhal zaplatenia sumy istiny 834,78 eur, úroku z omeškania 466,- eur a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 480,- eur, spolu sa domáhal zaplatenia sumy 1.780,78 eur. Mal úspech pre zaplatenie časti žalovanej pohľadávky žalovaným 1/ po podaní žaloby na súd v celej žalovanej istine 834,78 eur, úrokoch z omeškania 358,47 eur a 1 x paušálnej náhrade nákladov v sume 40,- eur, v súdom priznaných úrokoch z omeškania vo výške 107,53 eur spolu v sume 1.340,78 eur. Čistý úspech žalobcu tak predstavuje 50,58%, preto súd žalobcovi voči žalovanými 1/ a 2/ priznal nárok v uvedenom rozsahu. O výške trov konania (s prihliadnutím aj

na už zrealizovanú čiastočnú úhradu trov konania žalovanými k rukám žalobcu dňa 25.01.2018 v sume 169,69 eur) rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne, smerujúc svoje odvolanie voči výroku III. napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby na zaplatenie sumy vo výške 440,- eur titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a čo do súvisiaceho výroku IV. o priznaní náhrady trov konania v prospech žalobcu v rozsahu 50,58%, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu v týchto častiach tak, že žalovaní 1/ a 2/ budú povinní spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 440,- eur a žalobcovi bude priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Uplatňujúc dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávne právne závery) namietal nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie v tom, že žalobca má nárok len na náhradu nákladov vo výške 40,- eur za uplatnenie jednej pohľadávky. Predmetom upomínacieho konania je vymáhanie spolu 12-tich pohľadávok, pričom definícia pohľadávky nie je uvedená v Občianskom ani Obchodnom zákonníku, vyplýva len z ust. § 488 Obč. zákonníka, v zmysle ktorého je záväzkovým vzťahom právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť plniť záväzok. Pohľadávka je teda definovaná ako právo na plnenie. V obchodnom styku vzniká vždy, keď dochádza k dodaniu služby, alebo tovaru. Dodávateľ je potom povinný vystaviť za dodanie tovaru alebo služby faktúru, alebo účtovný doklad, odrážajúci vznik pohľadávky. Podkladom pre účtovanie o pohľadávkach, sú teda doklady preukazujúce jej vznik, pričom sú to teda najčastejšie vystavené a odoslané faktúry. Takáto pohľadávka vyjadrená formou faktúry je samostatnou vecou tak, ako to definuje ust. § 118 ods. 1 Obč. zákonníka. Podľa § 121 ods. 3 Obč. zákonníka je príslušenstvom pohľadávky úrok, úrok z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Súd posudzuje každú pohľadávku, teda nárok z každej faktúry samostatne s ohľadom na jej právny dôvod, výšku, splatnosť, nárok na úroky z omeškania. Tak, ako sa pri každej pohľadávke samostatne uplatňuje nárok na úroky z omeškania, tak sa pri každej pohľadávke uplatňuje samostatne aj nárok na náklady spojené s jej uplatnením. V spore sa vymáhalo zaplatenie pohľadávok v počte 12 kusov, pretože pri každej faktúre, teda pri každej pohľadávke je iná lehota splatnosti a každá takáto pohľadávka sa môže vymáhať samostatne. Žalobca však nevymáhal každú pohľadávku samostatne, aby nezvyšoval žalovanému trovy konania, ale vymáhal všetky pohľadávky v jednom konaní a preto si uplatnil za každú pohľadávku samostatne popri nároku na úroky z omeškania, aj nárok na paušálnu náhradu. Názor súdu, že vymáhané čiastky z jednotlivých faktúr sa považujú za jednu pohľadávku nie je správny. Z uvedeného dôvodu preto je potrebné žalobe aj v tejto časti vyhovieť a priznať žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

6. Žalovaní 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovali rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdiť a priznať im nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Podľa ich názoru nedošlo k naplneniu žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Rozsudok, ako aj jeho odôvodnenie je vecne aj formálne správne, preskúmateľné a presvedčivé. Na základe v konaní vydaného platobného rozkazu žalovaný 1/ uhradil žalobcovi istinu, úroky z omeškania, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- eur a rovnako aj trovy konania. Odpor podali žalovaní len v časti paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 440,- eur, v ktorom poukazovali na konanie žalobcu v absolútnom rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a to v podobe toho, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané tvrdenie žalovaných, že žalovaný 1/ chcel po skončení doby nájmu odovzdať žalobcovi prenajaté priestory, avšak bezúspešne. Následne došlo k ústnej dohode medzi zmluvnými stranami o tom, že žalovaný 1/ bude predmet nájmu užívať ešte štyri mesiace po skončení doby platnosti nájmovej zmluvy bez potreby uzatvorenia novej nájmovej zmluvy, ktorý stav vyvolal práve žalobca, ktorý konal úmyselne, nemal záujem na písomnom predĺžení doby nájmu, zamýšľal vyvolať stav, keď sa doba nájmu automaticky predlžuje, čo ani v konaní nespochybnil. Nekomunikoval so žalovaným 1/, nedvíhal mu telefóny, neodpovedal na komunikáciu listovej zásielky a tak nebola z jeho strany poskytnutá súčinnosť na odovzdaní predmetu nájmu. Žalovanému 1/ prichádzali stále len faktúry. Okrem iného aj z vyššie uvedených dôvodov, teda navyiac z pohľadu nekorektného správania žalobcu, sa plne stotožňujú s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca uplatnil svoju pohľadávku jedným návrhom na vydanie platobného rozkazu a teda má právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky len vo výške 40,- eur ako uplatnenie jednej pohľadávky, pričom aj s ohľadom na iné rozhodnutia súdov, ktoré vo vyjadrení cituje má za to, že pokiaľ si žalobca uplatnil svoju pohľadávku

jedným návrhom, urobil to z vlastnej vôle a má právo požadovať zaplatenie len paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením jednej pohľadávky vo výške 40,- eur. V tomto smere sa plne identifikuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Keďže kvantitatívna zložka uplatnených nárokov v podaní nie je rozhodujúca, smerodajným je množstvo uplatnení. Priznanie výšky paušálnej náhrady nákladov v rozsahu požadovanom žalobcom, t.j. 12 x 40,- eur, by bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom a neprimerane by sankcionovalo žalovaného 1/ aj s ohľadom na konanie žalobcu a na výšku fakturovaných súm v porovnaní s výškou paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Plne sa identifikuje tiež s odkazom súdu prvej inštancie na odôvodnenie rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IIÚS/2221/2007, vychádzajúc z ktorého súd musí nielen rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musí smerovať k výsledku spravodlivému.

7. Žalobca vo svojej replike na písomné vyjadrenie žalovaných k podanému odvolaniu uviedol, že v plnom rozsahu trvá na odvolacom návrhu, ako aj obsahu podaného odvolania.

8. Žalovaní 1/, 2/ vo svojej duplike na repliku žalobcu uviedli, že sa plne pridržiavajú svojich podaní a vyjadrení, majú za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach je vecne aj formálne správny, odvolanie je plne nedôvodné a zotrvali na svojej žiadosti na priznanie im plnej náhrady trov odvolacieho konania.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie v odvolaní dotknutej časti vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

10. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach (zamietajúcej - výrok III. a v závislej o trovách konania - výrok IV.) je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcich častiach - vyhovujúcej (výrok I.), zastavujúcej (výrok II.) a závislej o súdnom poplatku (výrok V.) nepreskúmal, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli.

11. V posudzovanej veci z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca sa domáhal zo strany žalovaných zaplatenia sumy 837,78 eur s príslušenstvom (istina, úrok, úroky z omeškania, paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) majúcej pôvod v dlžnom nájomnom.

12. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím žalobe čiastočne vyhovel (pokiaľ ide o zaplatenie dohodnutého úroku 107,- eur (výrok I.), čiastočne konanie titulom späťvzatia žaloby výrokom II. zastavil (čo do istiny, úrokov z omeškania a náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v rozsahu 40,- eur) z dôvodu ich úhrady žalovaným 1/ po vydaní platobného rozkazu v konaní, v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie sumy 440,- eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky zamietol (výrok III.) a súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania zo strany žalovaných v rozsahu 50,58%.

13. Žalobca odvolaním napadol výrok III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý jeho nárok na zaplatenie sumy 440,- eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky nad rámec sumy 40,- eur, ktoré mu z tohto titulu žalovaný 1/ po vydaní platobného rozkazu uhradil, uplatňujúc dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (nesprávne právne závery).

14. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, pričom existenciu takejto vady nezistil a samotný odvolateľ ju ani netvrdil.

15. V ďalšom posudzoval vecnú správnosť napadnutých častí rozhodnutia z hľadiska odvolateľom uplatnenej ťažiskovej odvolacej námietky (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - nesprávna interpretácia aplikovaného právneho predpisu).

16. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

17. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď žalobcom nárokovánú paušálnu náhradu nákladov posúdil ako príslušenstvo pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), právo na uplatnenie ktorého nároku má pôvod v ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, výška ktorej je daná ustanovením § 2 nar. vlády č. 21/2013 Z.z., pričom zmyslom jej zavedenia je kryť náklady žalobcu spojené s uplatnením pohľadávky, pričom z hľadiska posúdenia, či žalobcovi prináleží za každú jednotlivú faktúru samostatne tiež samostatná paušálna náhrada (ako to nárokoval v žalobe) nie je rozhodujúca kvantitatívna zložka jednotlivých faktúr, ale množstvo podaní, ktorými boli nároky na mesačné nájomné uplatnené a keďže žalobca nároky na jednotlivé mesačné nájomné uplatnil jednou žalobou, s poukazom na zmysel a účel tohto nároku, ktorým nie je sankcionovanie dlžníka, ale paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, pričom paušálnu náhradu stanovenú predpisom vo výške 40,- eur žalovaný 1/ po vydaní platobného rozkazu žalobcovi uhradil, nebol pri spravodlivej interpretácii dotknutého zákonného ustanovenia v ktorom má pôvod uplatnený nárok možný iný záver ako ten, že nad rámec uhradenej sumy 40,- eur z tohto titulu nemá žalobca nárok na zaplatenie ďalšej sumy 440,- eur (11 x 40,- eur), teda zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie vzťahujúce sa k tomuto nároku odvolací súd považuje za v plnom rozsahu vecne správne. Za správny je za týchto okolností potrebné považovať aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v dotknutých častiach, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval stranám všetky známe fakty posudzovanej veci spolu so správnou citáciou právnych predpisov.

18. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, odvolací súd uvádza:

19. Inštitút paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky bol do nášho právneho poriadku zavedený novelou s účinnosťou od 01.02.2013, a to zákonom č. 9/2013 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. (Obchodný zákonník) v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a jej účelom bolo splnenie si harmonizačnej povinnosti a implementovanie do národného právneho poriadku pravidiel vyplývajúcich zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo dňa 16.02.2011, ktorým reagovala Európska únia na nedostatočnú platobnú disciplínu dlžníkov a s tým súvisiace omeškanie s plnením peňažných záväzkov. Tento nový nárok veriteľov v boji proti oneskoreným platbám dlžníkov, vyplýva z ustanovenia článku 6 ods. 1 Smernice.

20. V podmienkach Slovenskej právnej úpravy ako už bolo vyššie uvedené, je tento nárok zakotvený v ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, vychádzajúc z ktorého omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, § 369 a § 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia s tým, že výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením (Nariadenie vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa menia niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka). V podmienkach Slovenskej republiky je tento právny inštitút aplikovateľný na obchodnoprávne vzťahy, v občianskoprávnej zákonnej úprave sa neaplikuje.

21. Predpokladom na to, aby bolo možné hovoriť, že vznikol nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, je nevyhnutná existencia pohľadávky veriteľa po lehote splatnosti. Záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv. V konkrétnostiach posudzovanej veci je právnym dôvodom vzniku záväzku zmluva o nájme nebytových priestorov. Faktúra sama osebe nie je právnym základom vzniku pohľadávky, je to len daňový doklad. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie nájomného má pôvod v jednej zmluve o nájme nebytových priestorov, z obsahu ktorej vyplýva, že

zmluvné strany si dohodli nájom nebytových priestorov v zmysle špecifikácie zmluvy na dobu určitú, pričom si zmluvné strany dohodli, že nájomné bude hradené nájomcom v mesačných splátkach, čo nemožno chápať inak, ako dohodu zmluvných strán o čase plnenia ceny nájomného, ide teda podľa názoru odvolacieho súdu o pohľadávky (rozumej jednotlivé mesačné splátky nájomného), ktoré nemajú samostatný právny základ, ale len jeden právny základ, majúci pôvod v zmluve o nájme nebytových priestorov, a tak podľa názoru odvolacieho súdu už len z tohto dôvodu má veriteľ nárok na jednorazovú náhradu paušálnych nákladov spojených s uplatnením pohľadávky len vo výške 40,- eur, ktoré mu však žalovaný 1/ už uhradil a nie na ním nárokovanú ďalšiu sumu 440,- eur ako jedenásť násobok tejto sumy odvíjajúcej sa od jednotlivých vystavených faktúr na mesačné nájomné. Samotný pojem uplatnenia práva, s ktorým sa spája v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nárok veriteľa, nie je v právnom poriadku explicitne definovaný a najčastejšie sa používa pojem „uplatniť právo“ v procesnoprávnom zmysle, teda v súdnom konaní. Tiež ustanovenie článku 6 slovenského znenia Smernice, je označený ako náhrada nákladov za vymáhanie, čo v kontexte celej Smernice naznačuje práve procesnoprávne vymáhanie pohľadávok a má kryť výdavky veriteľa spojené s uplatnením pohľadávky určené fixnou sumou. V posudzovanej veci si žalobca dlžné nájomné, ako sumár čiastkových mesačných dlžných platieb nájomného, uplatnil v súdnom konaní jednorazovo a spoločne, a to jediným návrhom na vydanie platobného rozkazu. Preto identicky ako súd prvej inštancie, posúdil tiež odvolací súd, že aj z tohto pohľadu mu prináleží výška paušálnej náhrady nákladov len vo výške 40,- eur. Odvolací súd poukazuje tiež na bod 19 Preambuly Smernice v ktorom sa uvádza v súvislosti s týmto inštitútom, že veritelia by mali dostať spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku oneskorenej platby. V okolnostiach posudzovanej veci, by tak ani z tohto pohľadu interpretácia dotknutého ustanovenia podsúvaná žalobcom v tom zmysle, že napriek uplatneniu (vymáhaniu) dlžného nájomného ako sumáru mesačných nájomných jedinou žalobou, by mu mala patriť za každú mesačnú splátku nájomného s ktorou bol žalovaný 1/ v omeškaní, samostatne paušálna náhrada nákladov vo výške 40,- eur, nemohla byť považovaná za súladnú so zmyslom zavedeného inštitútu, pretože by odporovala vo svetle jeho účelu spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi, ku ktorému zavedenie tohto inštitútu nepochybne smerovalo. Súd prvej inštancie v tomto smere dôvodne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/2007, vychádzajúc z ktorého „Soud musí nejen respektovat právo, ale aj jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Právo musí být především nástrojem spravedlivosti, nikoli souborem právních předpisu, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráneného příslušnou normou“. A práve riadiac sa vyššie uvedenými princípmi, súd prvej inštancie dotknutý nárok žalobcu dôvodne posudzoval a vo výsledku ho správne ako nedôvodný zamietol.

22. Pokiaľ teda súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených skutočností žalobe v tejto časti nevyhovel posúdiac tento nárok ako nedôvodný, odvolací súd jeho závery považuje za v celom rozsahu správne, za súčasného záveru o vecnej správnosti rozhodnutia tiež v závislej časti o trovách konania.

23. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé k odlišnému, v prospech neho spôsobilému rozhodnutiu v odvolaní dotknutých častiach.

24. Keďže z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, toto podľa § 387 ods. 1 CSP v rozsahu dotknutom odvolaním (zamietajúci výrok III. a závislý výrok o trovách konania IV.) potvrdil. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol zaoberal a vysporiadal.

25. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

26. O výške náhrady trov konania žalovaných 1./2/ rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).